

Sygn. akt III Kp 84/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Krawczyk

Protokolant: Michał Gruszka

Przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Fabrycznej

Dariusza Brodzisza

po rozpoznaniu zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonego K. W.

na postanowienie Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Fabrycznej

z dnia 30 listopada 2012 r. o umorzeniu w sprawie o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., sygn. 1 Ds. 119 / 12

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. oraz art. 465 § 1 i 2 k.p.k.

postanawia

zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

W dniu 30 listopada 2012 roku Prokurator Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej wydał postanowienie o umorzeniu śledztwa w sprawie: doprowadzenia w okresie od maja 2006 r. do kwietnia 2008 r. we W. K. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 356 000,00 zł przez byłą żonę, I. Z. w związku z wprowadzeniem w błąd wymienionego co do zamiaru wywiązania się z umowy darowizny połowy udziału we własności domu jednorodzinnego znajdującego się we W. przy ul. (...) w zamian za uzyskanie w/w kwoty z przeznaczeniem na jego remont i nie zwrócenie jej wymienionemu to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. - wobec braku znamion czynu zabronionego.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył pokrzywdzony, zarzucając, że prawidłowa ocena zachowania I. Z. prowadzi do wniosku, iż popełniła ona przestępstwo oszustwa.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Prokurator prawidłowo przeprowadził postępowanie przygotowawcze gromadząc wszelkie dowody niezbędne do podjęcia decyzji merytorycznej.

Wbrew twierdzeniom zawartym w zażaleniu pokrzywdzonego, prokurator prawidłowo ocenił materiał dowodowy dochodząc do słusznego wniosku, że nie daje on podstaw do przyjęcia zaistnienia ustawowych znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., a właściwie, biorąc pod uwagę wskazaną przez pokrzywdzonego wysokość szkody, z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Prokurator dysponował zawiadomieniem pokrzywdzonego o popełnieniu przestępstwa, jego zeznaniami, zeznaniami I. Z. oraz licznymi dowodami dokumentującymi proces budowlany, przebieg postępowania administracyjnego, oraz

aktualny stan budynku. Zgromadził zatem kompletny materiał dowodowy pozwalający na ocenę czy doszło do wyczerpania ustawowych znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Podstawowym kryterium rozgraniczenia oszustwa od niewywiązania się ze zobowiązania o charakterze cywilno – prawnym, jest istnienie w chwili zawierania umowy wymaganego przez przepis karny zamiaru bezpośredniego o stosownym zabarwieniu. Oszustwo w rozumieniu kodeksu karnego może być popełnione tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym obejmującym cel i sposób działania. Z tego powodu, nie każda nierzetelna realizacja umowy cywilno-prawnej może stanowić przestępstwo oszustwa /wyrok SA w Łodzi sygn, II AKa 4/02/.

Zdaniem Sądu Okręgowego w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest jakiegokolwiek dowodu, który pozwalałby na jednoznaczny wniosek, że była żona pokrzywdzonego działała z góry powziętym zamiarem, o którym mowa w art. 286 kk.

Aby przyjąć popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. należy wykazać na podstawie dowodów, że sprawca obejmował swoim bezpośrednim i kierunkowym zamiarem zarówno wprowadzenie w błąd /wyzyskanie błędu/ i działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, lecz także, że w momencie działania mającego na celu uzyskanie świadczenia obejmował swym bezpośrednim i kierunkowym zamiarem okoliczność, iż osoba rozporządzająca mieniem czyni to z niekorzyścią dla siebie.

Z treści zeznań pokrzywdzonego oraz jego byłej żony wynika jednoznacznie, że nie zawierali oni umowy dotyczącej przeniesienia własności udziałów w nieruchomości . Nie istnieje zatem, w tym zakresie pomiędzy nimi żaden stosunek zobowiązaniowy. Domaganie się zatem przeniesienia udziałów we własności przez pokrzywdzonego nie ma żadnego uzasadnienia. Pozostaje jedynie kwestia rozliczenia jego nakładów poczynionych z jego majątku osobistego lub majątku dorobkowego na majątek osobisty byłej żony. Rozliczenie to jest dokonywane w ramach toczącego się postępowania cywilnego.

Analiza zeznań pokrzywdzonego i I. Z. wskazuje, że relacje między nimi dynamicznie zmieniały się i to było przyczyną nieporozumień na tle finansowym. Początkowo zgodnie remontowali dom, a środki przepływały przez konto I. Z.. Zmiana sytuacji nastąpiła na skutek rozvodu i konieczności wzajemnych rozliczeń. Była żona pokrzywdzonego sprzedała dom dopiero po rozwodzie, nie widząc możliwości wspólnego zamieszkiwania z nim. Ocena zachowania I. Z. jednoznacznie wskazuje, że motyw jej zachowania uwarunkowane były relacjami z pokrzywdzonym, nie miały zaś jedynie podtekstu finansowego i nastawienia na osiągnięcie korzyści majątkowej jego kosztem.

Podniesione wyżej argumenty jednoznacznie wskazują, że Prokurator słusznie uznał, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia zaistnienia ustawowych znamion przestępstwa z art. 286 § 1kk i zasadnie umorzył śledztwo.

Mając powyższe na uwadze, Sąd nie uwzględnił zażalenia i zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.